

LBRIS

We know
books

ISABELLA MALDONADO

SOIMUL

Capitolul 1

În urmă cu cinci ani Falls Church, Virginia

Ghetele ofițerului de poliție Nina Guerrera, din comitatul Fairfax, au răsunat pe trotuar când alerga după silueta întunecată ce fugea de ea. Fata de 13 ani pe care o urmărea era minionă – nu mai înaltă decât Nina –, însă era rapidă.

Din experiență, Nina știa că valul de adrenalină favoriza sprinturile, nu maratoanele. Tot ce trebuia să facă era să nu piardă prada din vedere și să aștepte ca oboseala să se instaleze.

Ajungând probabil la aceeași concluzie, fata a apucat marginea unui tomberon de metal când a trecut în grabă pe lângă el, răsturnându-l în calea Ninei.

Nina și-a măsurat pașii când tomberonul s-a rostogolit în direcția ei, sărind peste obstacol, dar fără să încetinească ritmul.

— Pot să o țin așa toată noaptea, Bianca! a strigat ea. Tu ești în stare?

Fără să se întoarcă sau să se oprească, fata a ridicat mâna stângă, cu degetul mijlociu în aer.

Nina a râs destul de zgomotos ca Bianca să o audă – asta era și ideea. Voia ca ea să știe că fuga era inutilă.

Cel de-al doilea kilometru s-a dovedit epuizant pentru Bianca, care s-a aplecat să-și sprijine palmele pe genunchi și să-și tragă sufletul. Nina s-a oprit tacticos

la câțiva pași în spatele ei, știind că nu era indicat să o pună sub presiune.

Când Bianca și-a mai revenit, în cele din urmă, a înjurat-o printre gâfâituri pe cea care o urmărea. Convingă că barajul verbal fusese menit să-i mascheze frica, Nina i-a ignorat răbufnirea și s-a concentrat pe înfățișarea ei.

La 13 ani, Bianca Babbage avea privirea bântuită, umerii aplecați și comportamentul precaut al cuiva care trăise pe străzi de la o vârstă mult prea fragedă pentru a se apăra singură.

Nina îi cunoștea privirea. O văzuse în oglindă atunci când era de vârsta Biancăi.

— Când ai mâncat ultima dată? a întrebat-o Nina cu calm. Îmi dau seama că-a trecut o vreme de când n-ai mai avut parte de o masă caldă.

În tinerețe, Nina trăise pe pielea ei foamea, atât din punct de vedere fizic, cât și emoțional. De când devenise ofițer de patrulă, observase simptomele în cazul altora de suficiente ori încât să recunoască privirea pe care hainele largi, machiajul strident și atitudinea sfidătoare nu puteau să o ascundă. Simptome extrem de vizibile în cazul fetei din fața ei.

— Ce, ești de la poliția alimentară?

Bianca s-a lins pe buze, învăluind minciuna în sarcasmul din spatele întrebării.

— Mașina mea e acolo. Nina și-a înclinat capul în direcția din care veniseră. Pot să te duc să mănânci un burger.

Neîncrezătoare, Bianca a mijit ochii.

— De-ndată ce-am să urc pe bancheta din spate, o să mă duci la centrul de reeducare.

Nina a mai înaintat un pas.

— Bianca, lasă-mă să-ți fac cinste cu cina. Vreau să discut cu tine. Asta-i tot!

Liniștea s-a așternut între ele. Nina a simțit privirea scrutătoare a fetei, pe când încerca să-și dea seama dacă putea să aibă încredere într-o polițistă.

În ultimele săptămâni, își auzise colegii de secție vorbind despre Bianca. O descriau ca pe o fugară care prefera viața pe străzi, în detrimentul unei familii adoptive. Ceilalți polițiști nu înțelegeau de ce-și părăsea constant acoperișul de deasupra capului și cele trei mese asigurate pe zi ca să-și riște viața pe aleile întunecate și parcurile împădurite din oraș.

Dar Nina înțelegea.

Își promisese să preia următorul apel atunci când Bianca avea să fugă din nou. Nina nu ar fi completat pur și simplu un raport și ar fi făcut mai mult decât să-i avertizeze pe toți să fie cu ochii în patru – intenționa să o găsească pe Bianca și să o convingă să vorbească.

Nina întocmise raportul despre fugară cu ajutorul celor doi soți de vârstă mijlocie, părinții adoptivi ai Biancăi din ultimele șase luni. Soțul era morocănos și neîngrijit, cu o burtă proeminentă din cauza consumului de bere și o mustață crescută haotic, doar un pic mai deasă decât a soției, care-și zgâria constant cu degetele pătate de nicotină o eczemă de pe gâtul carnos. Nina abia reușise să se controleze când, referindu-se la Bianca, folosiseră cuvintele *un copil problemă*, care nu voia să-i asculte.

Aceleași comentarii apăruseră și în rapoartele de la profesorii și părinții adoptivi ai Ninei, când fusese dată în plasament cu ani în urmă.

În noaptea aceea, Nina o căutase prin locurile în care-și petreceau timpul adolescenții, arătându-le o fotografie cu Bianca până când, în cele din urmă, o găsisese în parcare a unui centru comercial. O zărise printre cei

zece sau cincisprezece puști care se împrăștiaseră în toate direcțiile văzându-i mașina cu însemne specifice de patrulă.

Cauciucurile abia se opriseră cu un scârțâit înainte ca Nina să sară din mașină și să înceapă să alerge după Bianca. În loc să o trântescă la pământ, o urmărise pe aleile lăturalnice și pe străzile slab luminate, fără să o piardă din vedere.

Acum, că avusese timp să se odihnească, Bianca dădea semne că intenționa să o apuce din nou la fugă. A aruncat o privire de-a lungul străzii, apoi și-a înclinat partea superioară a trupului ca un atlet la linia de start. Cu siguranță, promisiunea unei mese o ademenise pe Bianca, dar Nina nu mai avea mult timp la dispoziție.

Cum să o convingă să rămână? Și, mai important, cum să o determine să-i spună secretele ei? Nina nu a reușit să găsească decât o singură metodă prin care să-i câștige încrederea.

Trebuia să i se confeseze.

— Înainte să-ți iei tălpașita din nou, a început Nina, atrăgând privirea uimită a Biancăi, aș vrea să-ți împărtășesc ceva.

Bianca și-a încrucișat brațele la piept, ca și când s-ar fi apărat, și nu i-a răspuns. Pentru o clipă, mișcarea a scos la iveală un semn pe piele, aflat sub manșeta uzată a hanoracului ei închis la culoare.

— Am crescut în sistemul de plasament, a spus Nina. Nu mi-am cunoscut niciodată părinții biologici. A făcut o pauză, ca spusele ei să aibă efectul scontat, înainte să continue. Am fost lăsată într-un coș de gunoi, când aveam doar o lună.

Bianca s-a uitat la ea din cap până-n picioare, cu o vădită neîncredere.

Nina era conștientă ce imagine își crease în fața celor care nu o cunoscuseră în copilărie. Uniforma

apretată de polițistă era alcătuită dintr-o cămașă gri, o pereche de pantaloni bleumarin, ghetele lustruite cu îndemânare și o vestă antiglonț, care o făcea să pară mai masivă decât era, întreaga ținută fiind departe de hainele zdrențuite pe care le purtase la vârsta Biancăi.

— Nu m-am născut polițistă, a continuat Nina. Crescând, ajungeam de la o familie adoptivă la alta. Uneori nu mă voia nimeni, așa că o vreme rămâneam într-un centru de plasament. Eram minionă, ca tine, iar oamenii profitau de mine. Până am pus capăt chinului.

Bianca a făcut ochii mari.

— Cum?

— Vino cu mine și am să-ți povestesc, a spus Nina, încercând s-o atragă de partea ei.

A urmărit o multitudine de emoții contradictorii traversând chipul expresiv al Biancăi până când, în cele din urmă, cu vădită reticentă, a urcat în mașină și a rămas tăcută. Apoi Nina a condus până la cel mai apropiat McDonald's. După ce a comandat burgeri și cartofi prăjiți pentru amândouă, Nina și-a reluat povestea:

— Când aveam 16 ani, tatăl meu adoptiv m-a oferit agentului său de pariuri ca să-și plătească datoriile, a zis ea, în mod voit fără menajamente.

Bianca a rămas cu gura căscată.

— Vrei să spui că...

— Exact asta vreau să spun. Când nu cooperam, mă băteau. Am și eu semne, doar că pe spate.

Bianca și-a tras hanoracul, ascunzându-și mâinile în el.

— Ce-ai făcut?

— I-am dat foc la barbă agentului de pariuri și am plecat naibii de acolo. Nina a mușcat dintr-un cartof pai. Am trăit o vreme pe străzi, dar nu s-a terminat bine pentru mine. Așa că n-am de gând să stau cu mâinile-n sân

și să vadă cum te expui pericolelor. Nu când pot să fac ceva în privința asta.

S-a oprit, permițându-i Biancăi să-i analizeze cuvintele, să priceapă că ea putea să o înțeleagă ca nimeni altcineva. Simțind că ezitarea fetei începea să se risipească, Nina a așteptat.

În cele din urmă, Bianca a lăsat pe masă burgerul mâncat pe jumătate și ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Nimeni nu mă crede, a șoptit ea.

Nina nu a scos o vorbă înainte ca privirea Biancăi să o întâlnească pe a ei.

— Eu te cred.

A fost nevoie de trei cuvinte simple. Cuvinte pe care, probabil, Bianca nu le auzise niciodată rostite de un adult. O singură lacrimă a alunecat pe obrazul ei slăbit, când s-a străduit să-și țină emoțiile în frâu.

Nina s-a aplecat spre ea.

— Povestește-mi totul!

Barajul emoțional s-a dărâmat. În următoarele douăzeci de minute, Nina a ascultat-o cu atenție pe Bianca. În final, fata a fost de acord să-și scoată hanoracul, permițându-i Ninei să-i examineze semnele de pe brațe.

Nina a arătat spre liniile roșii din jurul încheieturilor ei.

— Cătușe flexibile?

— De asta am fugit, a spus fata cu o voce la fel de fragilă precum îi era trupul. Nu pot să mă întorc din nou acolo. Mi-au zis că, dacă mai fug, o să mă ucidă și-o să facă să pară c-a fost un accident. A înghițit în sec, apoi a continuat. Îi cred în stare de orice.

Bianca a terminat de mâncat, iar Nina și-a contactat șeful ca să solicite o întâlnire cu Serviciile de Protecție a Copilului, la biroul magistratului din

centrul orașului Fairfax, ca să o ajute să obțină mandate împotriva părinților adoptivi pe motiv de abuz.

Trei ore mai târziu, Nina a introdus cheia în yala apartamentului ei de la ultimul etaj al unui imobil cu patru niveluri, situat în neoficialul Pasaj Latin din Springfield.

A deschis larg ușa și s-a întors spre Bianca.

— Nu e cine știe ce, dar e în regulă pentru câteva zile, până reușesc să-ți găsesc un nou cămin.

Bianca a strâmbat din nas.

— Nu vreau să mă mut cu o altă familie...

— Nu intenționez să te las să stai nicăieri, până nu verific personal că totul e în regulă.

Ușa de la apartamentul vecin s-a deschis.

— Ce se întâmplă aici? E trecut de miezul nopții.

Doamna Gomez a ieșit pe hol într-un halat roz de pluș și papuci de casă pufoși. Doamna G. și soțul ei emigraseră din Chile acum treizeci de ani. Crescuseră patru copii în apartament și în prezent erau singuri, după ce ultimul plecase la facultate în urmă cu un an.

— Duceți-vă înapoi la culcare, doamnă G., i-a spus Nina fluturând o mână în aer. Sunt doar eu.

Doamna G. a căscat ochii la Bianca.

— Cine este?

— Ea este Bianca Babbage. O să rămână la mine o perioadă, până o să-i găsim o familie la care să stea.

Doamna G. s-a apropiat mai mult, cu o privire îngrijorată.

— *Mi'jita*¹, unde e familia ta?

Bianca a smucit din bărbie spre Nina.

— Polițista dură de aici tocmai i-a închis pe cei doi ratați care pretindeau că au grijă de mine.

1 Fetița mea (n. tr.).

Nina a recunoscut tactica. Fata își ascundea durerea în spatele sarcasmului. Dacă nu reușea, simula indiferența. Copiii care nu erau crescuți în familii stabile aveau multe metode de a ține piept vieții, iar Nina le folosise pe toate. Uneori, încă o făcea.

— Nu ai părinți? Doamna G. părea consternată. Nici mătuși sau unchi? Nici bunici?

Bianca și-a privit încălțările.

Nina a rupt liniștea stâjenitoare.

— Serviciile de Protecție a Copilului au luat-o pe Bianca de la părinții ei acum câțiva ani. Nu pot să intru în detalii.

Doamna G. a întins mâna către Bianca, iar Nina mai c-a pășit între ele. Propriile-i experiențe o făcuseră să devină prudentă în legătură cu contactul fizic nesolicitat și se gândea că Bianca simțea la fel. Spre surprinderea ei, Bianca i-a îngăduit doamnei G. să o îmbrățișeze cu blândețe.

— Să veniți mâine la mine, a spus doamna G., cu vocea înduioșată. Am să vă pregătesc un mic-dejun gustos. A zâmbit. *Fac pastel de choclo.*

— Ce-i asta? a întrebat Bianca.

— E un fel de tartă, dar cu carne de vită, pui, porumb și condimente, a răspuns Nina, dându-i doamnei G. ocazia să se adune.

— Carne de vită și de pui? Bianca părea nedumerită. Într-o tartă?

— Obișnuiam să le-o gătesc micuților mei la sfârșit de săptămână. Doamna G. a oftat și s-a uitat la trupul firav al Biancăi, de sus și până jos. Ai nevoie de mâncare consistentă.

Ochii Ninei i-au întâlnit pe ai doamnei G. În mod clar, Bianca avea nevoie de mai mult decât mâncare.

De câte ori se plânsese doamna G. de cuibul ei gol?

Nina a zâmbit larg când un plan a început să prindă formă în mintea ei. Era o persoană care proteja, însă trecutul ei întunecat o făcuse incapabilă să-i ofere Biancăi mediul cald și benefic de care avea atât de limpede nevoie. Căminul de care ea însăși nu avusese parte vreodată.

În seara respectivă, cele două femei au ajuns la o înțelegere tacită. Nina urma să o ferească pe Bianca de rele, iar doamna G. să-i ofere iubirea de care Nina nu era în stare.

Capitolul 2

În prezent

*Institutul Tehnologic din Arizona, campusul din
Phoenix*

Aerul răcoros de martie i-a mângâiat pielea, făcându-l să se înfioare când și-a ridicat în dreptul ochilor binoclul cu vedere nocturnă. O urmărise mai devreme în acea seară, mergând braț la braț cu idiotul ăla plin de mușchi, bronzat artificial și cu părul oxigenat. Acum traversa strada alături de el.

A înjurat în barbă și le-a urmărit gesturile când au ajuns pe trotuar și s-au oprit sub lumina unui stâlp stradal din fața asociației studenților. Ea și-a tras peste cap gluga jachetei, râzând când primele picături uriașe de ploaie s-au izbit de trotuarul care îi înconjura.

Despre ce-i vorbea Bronzatul? Despre cele mai bune produse de albire a dinților? Despre cum să păstreze strălucirea bronzului artificial tot anul? Despre cât de mult își lucrase astăzi bicepsii la sală, ridicând greutate?

Bronzatul și-a aplecat capul spre ea. Ar fi făcut bine să nu, să nu... Și, apoi, a făcut-o. A sărutat-o cu limba, zgomotos și umed. Tânăra nici măcar nu a încercat să i se împotrivescă. În curând, avea să învețe cum era să fie sărutată într-un mod care să-i potolească dorința. Să se aplece în grija unui bărbat adevărat, nu a unei păpuși Ken fără nimic în cap.

Bronzatul s-a desprins din îmbrățișare și a plecat, fără să-i arunce vreo privire peste umăr. Ea a rămas acolo,

făcându-i ochi dulci pe la spate, în timp ce întunericul l-a învăluit.

În ciuda a tot ce se întâmpla, Bronzatul nu se oferise să o conducă la căminul ei. Spre deosebire de el, tânărul habar n-avea cum să-și folosească mușchii de obsedat care-și petrecea tot timpul la sală. Era doar un păun care-și afișa penajul, nimic mai mult. El, pe de altă parte, era o pasăre de pradă.

Și-a strecurat binoclul în buzunarul hainei, a deschis o mică umbrelă pliabilă și s-a îndreptat spre ea.

— Cum te simți în seara asta? i-a strigat de la o distanță de câțiva pași.

Ea s-a întors, uitându-se în direcția lui, cu ochi mari.

— Cine-i acolo?

Cel puțin nu era total lipsită de instincte de supraviețuire. Nu-l văzuse apropiindu-se din cauza amestecului de întuneric și ploaie, dincolo de lumina care strălucea deasupra ei.

El a adoptat un ton liniștitor.

— Poliția din campus.

A pășit în lumina stâlpului și a lăsat-o să-i cerceteze uniforma.

Ea s-a relaxat vizibil.

— Mă bucur să vă văd, ofițer... ăăă... Cum vă numiți?

— Spune-mi Horace. El i-a întins umbrela, ca pe o invitație politicoasă. Am fost desemnat să escortez orice studentă singură înapoi în căminul ei.

— Stau în Verger Hall, a zis ea, făcând semn peste umăr cu degetul mare.

Era un cămin pentru fete, cunoscut ca *peștera virginelor*. Ironic, din moment ce el știa că nimeni nu s-ar fi referit la tipă ca la o emblemă a castității. Gândul l-a

enervat o clipă, ca atunci când ea îi stărnise interesul pentru prima dată. S-a consolată știind că, în curând, nu avea să-i mai pese de vreun alt bărbat. Niciodată.

— Am să anunț la dispecerat că te conduc. Și-a luat stația radio portabilă de la curea și a apăsat butonul *Transmite*. Număr de identificare Bravo-nouă-opt, escortez pe cineva până la Verger Hall.

Ea nu avea de unde să știe că dispozitivul nu era pornit. El a așteptat un moment, a atins ușor cu degetul transmițătorul din ureche, ca și când ar fi primit o confirmare, apoi și-a prins din nou stația la curea.

— Ești boboacă? a întrebat-o, apropiindu-se de ea și ridicând umbrela astfel încât să le acopere fețele.

— Este atât de evident?

— Studentele din anii terminali nu sunt cazate în Verger.

Ea a dat aprobator din cap și a mers pe lângă el relaxată, ascultătoare – exact cum își dorea bărbatul. Când s-au apropiat de una dintre clădirile mai vechi aflate de-a lungul drumului, el s-a oprit brusc și a apucat-o de braț.

— Hei! a zis ea, încercând să se smulgă din prinsoarea lui. Ce faci?

— Șșt! i-a răspuns și s-a așezat pe vine, întorcând capul ca și când ar fi investigat dacă îi pândea vreun pericolic. Am auzit ceva.

Ea a încremenit, așa cum știa bărbatul că avea să o facă, și s-a ghemuit lângă el.

— Ce este? a întrebat în șoaptă.

El și-a dus un deget spre buze ca să-i facă semn să tacă și apoi i-a dat drumul la braț ca să-i strângă mâna tremurândă în a lui. Încă aplecat, a tras-o în spatele lui și a înaintat grăbit, până când a ajuns la zidul lateral al unei clădiri întunecate din apropiere.

— Ne urmărește cineva.

— Cine? a șoptit ea. E... cel care răpește studente?

— Poți să te ascunzi aici. Ignorându-i întrebarea, i-a arătat o ușă de serviciu din partea laterală a clădirii. Am să verific zona.

Ea a clătinat din cap.

— Nu mă lăsa singură!

Când i-a deschis ușa și a îndemnat-o să intre, fata s-a grăbit să-l asculte, fără ezitare, apoi s-a întors și i-a făcut semn să o urmeze. Bărbatul s-a conformat, închizând ușa în urma lui.

— Am mai trecut pe aici, dar nu am intrat niciodată, a zis ea în șoaptă, după mai multe minute de tăcere.

— Asta pentru că nimeni nu folosește clădirea, a spus el cu o voce joasă. Tanner Hall este una dintre multele clădiri din campus care au peste o sută de ani. E programată pentru demolare la sfârșitul semestrului, așa că sălile de clasă și birourile de aici au fost mutate în alte corpuri din campus.

— Ai cerut ajutor? l-a întrebat ea, privirea coborându-i la stația radio.

— Nu este nevoie, a spus el cu blândețe. Am eu grijă de tine.

Înainte ca tânăra să mai zică un cuvânt, a tras-o la pieptul lui și i-a acoperit gura și nasul cu o cârpă umedă. Ea s-a zbatut, făcând ochii mari de panică în clipa în care s-a uitat spre el. După mai multe lovituri zadarnice din picioare, a căzut moale în brațele lui.

Capitolul 3

A doua zi

Agenta specială FBI Nina Guerrera stătea lângă Bianca, pe veranda din fața casei mătușii ei, Teresa, din Phoenix. Bianca, acum în vârstă de 18 ani, ajunsese pe Aeroportul Sky Harbor cu o jumătate de oră în urmă, după ce plecase din Washington cu o cursă de noapte.

— Ești sigură că mătușa ta nu are nimic împotriva să stau la ea în vacanța de primăvară? a întrebat Bianca. E o favoare imensă, mai ales că nu mă cunoaște.

— Mottoul Teresei este *mi casa es su casa*², a spus Nina cu un zâmbet ușor ironic. A încercat să mă convingă să mă mut cu ea perioada cât stau în oraș pentru cazul ăsta. Plus că, și eu am cunoscut-o doar acum câteva săptămâni.

Cu doi ani și jumătate mai devreme, Nina părăsise secția de poliție din Fairfax ca să se alăture colegilor de la FBI, unde fusese repartizată la biroul dedicat muncii de teren din Washington și mai apoi unei unități de comando din apropiere de Quantico. Separată la naștere de părinții ei, abia recent descoperise că aceștia muriseră cu mult timp în urmă. Aflase, de asemenea, că avea rude care locuiau în cealaltă parte a țării, în Phoenix, și că Teresa, sora geamănă a mamei sale, era liderul neoficial al clanului lor. De când făcuseră cunoștință, cu puțin

² Casa mea este casa ta (n. tr.).

timp în urmă, Teresa își propusese să se revanșeze pentru cei 28 de ani pierduți cu nepoata ei.

Bianca și-a încrucișat brațele la piept.

— Exact la asta mă refer. Cum de-a putut să mă primească, dacă nici pe tine nu te cunoaște bine?

— Seamănă mult cu doamna Gomez, a spus Nina. Mamele latine au metodele lor de a te face să te conformezi... și să te simți binevenit. Teresa a insistat să folosești fosta cameră a fetei ei. Din moment ce eu stau la hotel cu restul echipei mele, cred că vrea să se asigure c-am s-o vizitez cât mai mult posibil atunci când nu lucrez.

— I-ai zis că o mare parte din zi am să mi-o petrec la ITA, nu?

Bianca urma să obțină diploma de licență în Științe de la Universitatea George Washington din DC, în luna mai. După ce la 13 ani își găsisse, în sfârșit, un cămin stabil și plin de iubire alături de domnul și doamna Gomez, înflorise. De îndată ce încetase să mai chiulească de la ore ca să se ascundă de bătaușii din școală, profesorii îi observaseră potențialul remarcabil. În urma unui test de determinare a coeficientului de inteligență care o poziționase în percentila superioară, i se permisesse să dea examenele și să finalizeze liceul la doar 14 ani.

Acum, pregătită să absolve ciclul de licență cu o dublă specializare în informatică și biologie, Bianca se gândea la trei universități tehnologice de elită pentru masterat. Printre ele se număra și Institutul de Tehnologie Arizona din Phoenix, adică ITA.

— Ești sigură că vrei să te înscrii la ITA sau ai venit doar ca să-mi verifici rudele biologice? a întrebat-o Nina.

— Am venit să mă întâlnesc cu doctorul Dawson, a răspuns Bianca. M-a contactat după ce mentorul meu m-a ajutat să-mi public studiul pentru teză. El dezvoltă